

yediveren

OCAK - ŞUBAT - MART • SAYI 9 • 15 TL • 2023

DÜŞÜNCE EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİ

SONLU BİR DÜNYA MI, SONSUZ BİR HAYAT MI?

SONLU BİR
DÜNYA

s.4

YASİN DAĞ

ESENYURT KIZILAY
ŞUBE BAŞKANI
AYTEKİN ÇOLAK İLE
RÖPORTAJ

s.14

M. FURKAN ÇINAR

SECCADEMİN ARKA
YÜZÜ

s.23

BİLAL BOZDAŞ

YASİN DAĞ • SELMAN AYDEMİR • ENES YILMAZ • ŞEVKET HÜNER • AYNUR YAVUZ • MEHMET FURKAN ÇINAR
RAVZA NUR ARMUTÇU • ENES ACAR • ALİ ACAR • BİLAL BOZDAŞ • SAADET AÇIKÇA • ABDURRAHMAN TÜZEL

EDITÖRDEN

2023 yılında dergimiz 3 yaşında, yavaş yavaş gelişiyor ve büyüyor. Hala bazı kelimelerin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyor. Ama kelimeleri çok seviyor. Biliyor ki, kelimeler sayesinde kendini tanıtıyor ve anlatıyor. Kelimelerin tam olarak ne anlama geldiğini sadece dergimiz değil, kimse tam manasıyla bilmiyor. Bilseydi hiç savaş, kan ve gözyaşı olur muydu? Yeise kapılmak yok. Aslında kelimelerimiz kan ve gözyaşını durduracak güce de sahiptir. Çünkü isimler öğretilen ve meleklerin insanın bozguncu olacağı iddiasının aksine dünya hayatında Allah'ın dinine bağlı Adem'in (as) neslindeniz.

Hani rabbın meleklere, “Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım” demişti. Onlar, “Biz seni övgü ile tesbih ederken ve senin kutsallığını dile getirip dururken orada fesat çıkaracak ve kan dökecek birini mi yaratacaksın?” dediler. Allah “Şüphe yok ki, ben sizin bilmediklerinizi bilirim” buyurdu. (2/30) Ve Âdem'e bütün isimleri öğretti. Sonra bunları meleklere gösterip “Sözünüzde doğru iseniz şunların isimlerini bana söyleyin” dedi. (2/31)

Allah Adem'i (as) meleklere karşı öğretmediği kelimelerle üstün kıldı. Kelimelerin en yücesi Kur'an da dünya hayatımızın iyilikle sürdürülmesi açısından bize yoldaşlık etmekte. Yoldaşı olmayanın yolu hayra çıkmaz. Hayırlı yolculuklara.

Selâmun Aleyküm

iÇİNDEKİLER

- 4 SONLU BİR DÜNYA İÇİN SONSUZ HAYATIMIZI ATEŞE ATIYORUZ!
Yasin DAĞ
- 6 NEFSE DAİR BİRKAÇ SÖZ
Selman AYDEMİR
- 8 DİNDE ZORLAMA YOK MU DEDİN?
Enes Yılmaz
- 10 IRMAĞIN SUYUNU İÇMEYENLER
Şevket HÜNER
- 12 SABIR SIKINTININ ANAHTARIDIR
Aynur YAVUZ
- 14 ESEN YURT KIZILAY ŞUBE BAŞKANI AYTEKİN ÇOLAK İLE RÖPORTAJ - *Söyleşi*
Mehmet Furkan ÇINAR
- 17 POSTA KUTUSUNDAN SATIRLAR - *Deneme*
Ravza Nur ARMUTÇU
- 19 DAĞLAR KADAR - *Şiir*
Enes ACAR
- 20 BİR GARİP YOLCU- *Yazgı ve Kurgu*
Ali ACAR
- 23 SECCADEMİN ARKA YÜZÜ - *Şiir*
Bilal BOZDAŞ
- 25 KİM BİLİR - *Şiir*
Saadet AÇIKÇA
- 23 İNAS DARİLFÜNUNU - *Deneme*
Abdurrahman TÜZEL

SONLU BİR DÜNYA İÇİN SONSUZ HAYATIMIZI ATEŞE ATIYORUZ!

“
**Allah’a karşı
sorumluluklarımız
var ve bu bilinçle
yaşamak zorundayız.
Takvalı olmanın yolu
bu bilinci hayatımıza
hâkim kılmakla
ancak mümkün
olabilir. Allah’ın
emir ve yasaklarına
uymayan kişi hiçbir
zaman müttakilerden
olamayacaktır.**

Cennetin özlemi ile yaşayan Müslümanlara ne mutlu. Bizler dünyaya gelmeden dünyada ismi dahi anılmayan aciz kullarıyız. İnsanın yaratılışı ile başlayan dünya ve ahiret arası imtihan bizim varlık sebebimiz. Özellikle kimin daha güzel amel yapacağını görmek isteyen Rabbimiz bizi bu dünyaya oyun ve eğlence olsun diye göndermedi. Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de bu iki hususu da açıkladı. “O, hanginizin daha güzel amel yapacağını sınamak için ölümlü ve hayatı yaratandır. O, mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır.”¹ “Biz gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri oyun ve eğlence olsun diye yaratmadık.”²

Allah’a karşı sorumluluklarımız var ve bu bilinçle yaşamak zorundayız. Takvalı olmanın yolu bu bilinci hayatımıza hâkim kılmakla ancak mümkün olabilir. Allah’ın emir ve yasaklarına uymayan kişi hiçbir zaman müttakilerden olamayacaktır.

Ahiret inancı aslında bizim davranışlarımızı etkileyen en büyük dayanaktır. Dünyada şu an kaos yoksa bunu sağlayan semavi dinlerdeki ortak ahiret inancıdır. Öldükten sonra diriliş ve hesaba inanma insanları kötülük işlemekten ve özellikle başkalarının haklarını yemekten alıkoyu-

Televizyon, bilgisayar veya cep telefonu ile zamanının çoğunluğu ipotek altına alınmış beyinler günde bir saat ibadet etmekten aciz kalıyor.

yor. Bu da dünyada düzeni sağlayan en önemli faktördür.

Dünya ve ahiret arasında denge kurabilmek çok önemlidir. Kendini sadece dünyaya adanmak insanı sekülerleştirip dinden uzaklaştırırken tam tersi ahirete adanmak ise bazen insanın ailesine ve üzerinde hakkı olana zarar verebilir. Sünnetleri doğru anlamalı ve doğru uygulayabilmeliyiz.

Sonlu bir dünya için sonsuz ahiret yurdunu ateşe atmak mantıkla çelişen bir durum. Bazen gerçekler bizim gördüklerimizin ötesindedir. Sadece gördüğüme inanırım diyen materyalist anlayış ruhsuz ve maneviyatsız bir toplum inşa etmek istemektedir. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'i okumayan ve düşünmeyen kendi kitabından uzak bir nesil yetiştirmek en büyük gayeleri. **"Onlar Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerin üzerinde kilitleri mi var?"**³

Günümüzde bazı medya kuruluşları özellikle gençleri hedef almakta ve sekülerist, materyalist, deist veya ateist hepsinin ortak noktası ahirete imanı olmayan bir nesil inşa etmeye çalışmaktalar. Bunu film, dizi, şarkı veya klip adına ne dersiniz deyin çeşitli argümanlarla yaparak maneviyatı sıfır

bir nesil inşa edilmek isteniyor. Ahireti inkâr etmek bu Ayetin bizlere söylediği gerçeği değiştirmiyor. **"Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?"**⁴

Lüks bir dünya hayatı en büyük hedef gösterilirken ahirete dair hiçbir şey gösterilmiyor. Hayatı bu dünyadan ibaret zanneden yalılarda yaşayan, son model arabalara binen hayatta hiçbir zorluk görmeyen şirket iş hayatı ile yüksek gelirli bireyler rol model olarak sunuluyor. Dünyaya isteği artan ve bu lüks hayata özenen gençlerin hiçbir şekilde ahiret veya ölüm akıllarına bile gelmiyor.

Televizyon, bilgisayar veya cep telefonu ile zamanının çoğunluğu ipotek altına alınmış beyinler günde bir saat ibadet etmekten aciz kalıyor. Sanal ahiret dizilerinin ele aldığı gibi ahiret zenginlerin rahat yaşayacağı bir yer olarak öne çıkmıyor. Ahirete dünyadan ne gönderdiğimizize bakmalıyız. Kalıcı olanın ancak Salih amel olduğunu unutmamamız gerekiyor. Yoksa dünyadaki zenginliklerimizin orda bize hiçbir faydası olmayacak. **"Aksine siz dünya hayatını tercih ediyorsunuz. Oysa ahiret hayatı daha üstün ve daha kalıcıdır."**⁵

¹ Mülk Suresi, 2. Ayet.

² Enbiya Suresi, 16. Ayet.

³ Muhammed Suresi, 24. Ayet.

⁴ Mü'minûn Suresi, 115. Ayet.

⁵ A'la Suresi, 16 ve 17. Ayet.

Nefse Dair Birkaç Söz

İslami çevrelerce belki de hakkında en çok yazı yazılan ya da söz söylenen konuların başında gelir; nefis ve yaptırıkları. Benim söylemeyi düşündüğüm şeyler şimdiye kadar söylenen şeylerin dışında değil. Yani sıradışı şeyler söylemeye niyetim yok; fakat her zaman yaptığım gibi bir pencere açmaya çalışacağım. Sanatçıların yaptıkları da böyledir. Aynı şeylere farklı pencere sunarlar ve bu sanat olur.

Kuran'da nefis ile ilgili sıkça duyduğumuz birkaç ifade var; “nefse uymak”, “sakın nefesine uyma”, “nefis şüphesiz kötülüğü emreder”. Dikkat çekmek istediğim ilk nokta nefsin sanki ayrı bir kişilikmiş gibi zikredildiğidir. Birisi size “şuna uyma!” dediğinde neticede kötülüğe çağıran bir varlıktan veya bir çekimden sakınmayı telkin etmiş olur. Yani kendisine ya uyduğumuz ya da uymaktan yüz çevirdiğimiz bir şey. Adeta kötü bir arkadaş. Platon'un yaptığı at arabası analojisi (benzetmesi) bu konuyu anlamamızda bize yardımcı olabilir. O der ki bir at arabası düşünelim. Bu arabayı iki at çekiyor. Birisinin rengi siyah ötekisinin rengi de beyaz. Siyah at kötü duygularımızı (nefsi duygular) beyaz at ise iyilik duygularımızı temsil etsin. Bir de bu arabayı kullanan bir sürücü var. Sürücüyü ise bilincimiz ya

da aklımız olarak kabul edelim. Siyah at bizi bir yere çekmek ister; kötü yerlere. Beyaz at da bizi bir yerlere çekmek ister; iyi yerlere. Eğer aklımız ne yaptığını bilen bir sürücü ise diyor Platon, bu iki atı öyle bir dizginler ki ikisini de istediği yere götürür. Evet bir aklımız var. Bir de bizleri bir yerlere sürükleyen duygularımız ve nefsimiz. “Hala akletmez misiniz!” buyuruyor Rabbimiz birçok ayette. Aklını kullanmayan insanların sürekli götüren atlar var. İstesek de istemesek de kapılırız ya da kendimizi kaptırırız. Eğer Kuran'dan ve Peygamber as'ın sünnetinden gerekli nasihatleri almaz ve bilgiyle hareket etmezsek, siyah atın üstün gelip bizleri bataklığa sürüklemesi çok kolay olacak.

Nefis için “kötü bir arkadaş” benzetmesini yapmıştım. Bu öyle bir arkadaş ki ölünceye kadar onunla yaşamak zorundayız. Söküp atamayız, yok edemeyiz hatta iyi bir arkadaş haline de getiremeyiz. Peki, ne yapabiliriz? Sadece ona uymamak iradesini gösterebiliriz. O da gösterebilirsek. Neden “iyi bir arkadaş” yapamayız dedim? Birkaç ayet ile açıklayamaya çalışayım. Yusuf as'ın kıssasında (ki Kuran'da Allah cc “onda bilenler için çokça hikmet vardır” buyurmaktadır) Hz. Yusuf zindandan çıkarılınca Mısır kralının huzuruna çıkarılır

ve ona sorulur; “Neden hapse atılmıştın?” Yusuf as olanları anlattıktan sonra şöyle bir şey söyler “ben asla nefsimi temize çıkarmaya çalışmıyorum. Şüphesiz nefsim bana daima kötülüğü emreder (Yusuf/53)”. Bu ayetten çıkaracağımız kesin bilgi şudur; nefis asla temizlenmez ve o sürekli kötülüğe çağırmaya devam eder. Bir peygamber olarak Yusuf as “benim içimde daima kötülük üreten bir şey var” diyerek gerçeği ifşa ediyor. Yine aynı surede Züleyha kötü niyetlerini icra etmeye başladığında Yusuf as’ın da içinde bir an için bir meyil oluştuğunu öğreniyoruz. Yusuf as Allah cc ye olan bağlılığı ile o durumdan kurtulmuştu. “Benim içim temiz” ifadelerini kullanan insanlar bu sözleriyle sadece şeytana uyduklarını ve Kuran’dan nasiplenemediklerini gösteriyorlar. Kimsenin içi temiz değil. Bizi temizleyecek olan Allah’ın rahmetinden başkası olmayacak.

Hz. Yusuf’un kıssasından devam edip nefis ile ilgili son bahsimi yapayım. Kardeşleri Yusuf as’ı kuyuya atıp babaları Yakup’un yanına geldiklerinde yaptıklarını anlattılar. Yusuf’u kurt kaptı dediler. Yakup as’ın onlara verdiği cevaba bakalım; “Hayır! İşin doğrusu nefisleriniz sizi kötü bir işe sürüklemiş (Yusuf/18)”. Bu cevap basiret sahibi olan bir insandan başkasından çıkmaz. Dikkat edin! Yapan nefsiniz diyor. Siz de ona uydunuz. Yani insanı harcamamak. Yapana değil yaptırana bakmak. Çünkü kötülük nefisten kaynaklanıyor. İnsan zayıflık ve düşüklük göstererek ya ona uyuyor ya da üstünlük gösterip ona prim vermiyor. İnsanların çoğusu ise ne yazık ki hep yapana bakıyor. Herkes birbirini suçluyor. Yakup as’ın yerinde olan kaç kişi böyle bir cevap verebilecek ve çocuklarının yüzüne bakmaya devam edecek, hatta evlatlıktan reddetmeyecek. Aramızda oluşan bütün sorunlara

Allah cc’nin nasihatlerini dikkate alarak yaklaşırsak şeytan üstün gelemmez, nefsimiz de bizi kendisine uyduramaz. Yusuf as’ın kıssası mutlu son ile bitiyor. Onu kuyuya atan kardeşleri de kendi yaptıklarının farkına varıyor. “Anne babasını makamına çıkardı. Hepsi onun huzurunda yere kapandılar; Yûsuf dedi ki: “Babacığım! İşte daha önce gördüğüm rüyanın mânası buymuş; rabbim onu gerçekleştirdi. Doğrusu rabbim bana lütuflarda bulundu: Beni zindandan çıkardı, sizi çölden (çıkartıp buraya) getirdi, üstelik şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra! Şüphesiz rabbim dilediğine çok lütufkârdır. Kuşkusuz O çok iyi bilendir, hikmet sahibidir.” (Yusuf/100)

DİNDE ZORLAMA YOK MU DEDİN?

Günümüz insanının en iyi bildiği ayetlerin başında “Dinde zorlama yoktur.” (Bakara 2/256) ayeti gelir ve bu ayet manası en çok tahrif edilen(-bozulan) ayetlerin başında gelir. Kuran’ın lafzı yine Kuran’ın ifadesiyle Allah’ın koruma ve garantisi altındadır. (Hicr 15/9) Ancak aynı koruma mana için geçerli değildir. Bundan mütevellit Kuran-ı Hakim’in lafzında tahrifat yapamayanlar manaya hücum etmiş ve Bakara 256’da olduğu gibi bazı ayetlerin manasını tam tersi anlaşılacak şekilde bozmuşlardır. Her ne kadar bazı kesimler hem seküler yaşantılarından hem de Müslümanlıklarından taviz vermemek adına mezkur ayeti “Kuran’ın ahkâmına uymak mecburiyetinde olmamak” şeklinde tahrif etseler de işin aslının hiç de öyle olmadığını meşhur müfessirlerimiz bize haber vermektedir. İbn-i Kesir, El-malılı Muhammed Hamdi Yazır, Mevdudi ve daha pek çokları, bu ayette kastedilenin kimsenin cebren(zorla) Müslüman yapılamayacağı olduğu-

nu söylemişlerdir. Kimse Müslüman olmaya zorlanamaz zira İslam kalbi teslimiyet gerektirir. Bu sebeptendir ki Osmanlı başta olmak üzere pek çok İslam devletinin tebaasında gayrimüslimler özgürce yaşamış ve hiçbir surette Müslüman olmaya zorlanmamışlardır.

Kuran-ı Hakim’e baktığımızda Allah (cc)’ın pek çok şeyi emrettiğini, pek çok şeyi de nehyettiğini (yasakladığını) görüyoruz: Rabbinizden size indirilene (Kuran’a) uyun. (Araf 7/3), Ailene namazı emret, kendin de ona sabırla devam et.(Taha 20/132), Allah yolunda gerektiği gibi cihad edin.(Hac 22/78), Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı. (Bakara 2/178), Ey iman edenler! Sizden öncekilerin üzerine farz kılındığı gibi sakınasınız diye sizin üzerinize de sayılı günlerde oruç farz kılındı. (Bakara 2/183), İman etmedikleri sürece Allah’a ortak koşan kadınlarla evlenmeyin.(Bakara 2/221), Halbuki Allah alım-satımı helal, faizi ise haram kılmıştır.(Bakara 2/275), Hırsızlık yapan erkek ve hırsızlık yapan kadının yaptıklarına karşı bir ceza, Allah’tan bir ibret olarak ellerini

kesin.(Maide 5/38), Zina eden kadın ile zina eden erkeğin her birine yüz sopa vurun.(Nur24/2)...

Yukarıdaki örnekler ziyadesiyle çoğaltılabilir. Kuran, Allah'a derin bir teslimiyetle bağlı olanlar için bir hayat kitabıdır. Müslümanlar Kuran'a bakarak hayatlarını tanzim eder, yani düzene sokar. Müslümanların hayatlarını düzenleyen Kuran'da emir ve yasaklar olması bu sebeple tabiidir ve bu durum yadırganamaz.

Kurallar hayatımızın vazgeçilmez birer parçasıdır. Kurallar olmadan bir düzenden bahsetmek safdillik olur. Öğrenciler, eğitim hayatlarını sürdürürken belli kurallara uymak zorundadır. Öğretmenler, belli kurallar çerçevesinde mesleki hayatlarını devam ettirebilirler. Esnaflığın kendine has kuralları vardır. Anne, baba ve çocuktan müteşekkil çekirdek bir ailede bile uyulması zaruri belli başlı kurallar vardır. Ve bahsedilen bu kuralların takdir edilmelidir ki bir kısmı da yasaklardan oluşmaktadır. Kurallar, emirler ve yasaklar hayatımızın olmazsa olmazlarıdır. Bir devlet yetkilisine, birkaç işçi çalıştıran patrona, bakmakla yükümlü olduğu tek çocuğu olan babaya bile kural koyma, emretme veya yasaklama hakkı tanınırken ve bu çok tabii karşılanırken alemleri yoktan var eden, mutlak azamet ve kudret sahibi, sustuklarımızı işiten ve kalplerde gizlenenlerden dahi haberdar olan Allah'a (cc) bu hakkın tanınmaması kabul edilebilir bir durum değildir. Emretmek ya da yasaklamak en çok O'nun hakkıdır. "Dinde zorlama yok-

tur." ayetini bağlamından kopararak İslam'ın koyduğu kurallara uymak zorunlu değildir şeklinde çarpık bir özgürlük anlayışına indirgemek, Allah'ın hüküm koyma hakkını gasbetmeye yeltenmek değilse nedir?

Meseleye şu açıdan da bakılabilir: Bu ayet Müslümanları muhatap alan bir ayettir. Müslüman ise Allah'a teslim olmuş kimsedir. Allah'a teslim olduğunu iddia eden bir kişinin "*namazı kılın, zekatı verin, harama bakmayın, zina etmeyin*" şeklindeki ilahi buyrukları ve bu buyrukların yerine getirilmesinin istenilmesini 'zorlama' olarak değerlendirmesi sağlıklı ve hakkaniyetli bir yaklaşım olmayacaktır. Buradaki "*zorlama*" tabirini mutlak manada olumsuzluk olarak düşünmemek gerekir. Devlet, vatandaşını bazı kurallara uyması noktasında zorlar. Bu zorlama olmazsa sonuç vatandaşın kanuna aykırı hareket etmesinin doğal bir karşılığı olarak idari para cezası veya süreli hapis olacaktır. Bir ebeveyn çocuğunun istikbali için kötü ortamlara girmemesi, kötü alışkanlıklar edinmemesi adına onu bazı hususlarda zorlayabilir. Bu durum ne ebeveyni zalim ne de çocuğu özgürlüğüne pranga vurulmuş bir mazlum yapar.

Ez cümle, temel gayesi insanın nihai kurtuluşu olan Kuran ve onun ilahi ahkamı hakkında konuşulmadan önce seküler ezberler çöpe atılmalı, zihinlere vurulan laik prangalar sökülüp atılmalıdır. Aksi durumda sonuç ziyan ve ebedi hüsrandan başkası olmayacaktır.

Kuran, Allah'a derin bir teslimiyetle bağlı olanlar için bir hayat kitabıdır. Müslümanlar Kuran'a bakarak hayatlarını tanzim eder, yani düzene sokar.

IRMAĞIN SUYUNU İÇMEYENLER

Poskıranlı İsmet Efendi, son hac yolculuğunun ardından kalamı uzatmaz muhataplarına sadece Kur'an okuyan, heybetli olduğu kadar da yufka yürekli, hizmet ehli bir pirifânidir. Hayatının bu son deminde emektarı, kardeşliği, teşrifatçısı Cemil Efendi ve ters tabiatlı, kaprisli hanımı ile küçük bir dergâhta yaşar. Balat'ın unutulmuşluğunun ve örselenmişliğinin aksine her gün ziyaretçisi olan bu dergâh, hayat serüveninin getirmiş olduğu fırsat, gaile, musibet, hayır, şer gibi iniş ve çıkışları, Yaratana nezdinde 'lehinde veya aleyhinde' olup olmadığını öğrenmek isteyen her kesimden müminlerle dolup boşalır.

Yine bir akşamdır. Balat'ın arka sokaklarına sinmiş yoksulluk ve derbederlik, dergâhtan içeri adım atılınca güçlü bir arınmışlık ve huzura yerini bırakır. Teşrifatçı Cemil Efendi, hizmet ve gönül adamlarında görülebilecek bir içkinlikle misafirler ile Şeyh arasında mekik dokur. Bu kez gelen üç genç adam adına söz alır. 'Seydam, bu Mustafa kardeş, inşaat mühendisi. Belediyede müdür olacakmış, bu Ahmet kardeş polis, narkotiğe komiser olarak atanmış. Muhammed kardeş ise maliyede, başmüfettiş olarak tayini gelmiş. Pozkıranlı gözlerini diker ve bu üçlüyü dikkatlice uzun uzun süzer ve sonra uzaklara dalıp gider... Birden yüksek ses ile 'Bakara 249'ı oku bakalım hafız' der.

Tâlût askerlerle beraber (cihat için) ayrılınca: Biliniz ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecek. Kim onun suyundan içerse benden değildir. Eliyle bir avuç içen müstesna kim ondan içmezse bendendir, dedi. İçlerinden pek azı müstesna hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve

iman edenler beraberce ırmağı geçince: Bugün bizim Câlût'a ve askerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur, dediler. Allah'ın huzuruna varacaklarına inanılanlar: Nice az sayıda bir birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir, dedi (Bakara / 249)

Cemil Efendi "Anladınız mı canlar?" diye sorduğu üçlünden çıt çıkmaz. Şeyh kalkıp gider. Cemil Efendi; "Hazmı zor olan meselenin sonu rahmettir" deyince, muammayı çözen diğerlerine haber versin deyip ayrılan bu üç genç adam, o geceyi tefsir kitapları ile geçirirler. Mesele gelip ırmak ile imtihan edilmekte kilitlenmektedir. İrmaktan kana kana içmek yâ da bir avuç içmek. Kana kana içenler o an kuvvetlenmiş sanmışlar, ama ırmağı geçince güçlerinin tamamını kaybetmişlerdir. Bir avuç su içmekten kasıt nedir sorusu ise başlayacakları memuriyetleri öncesinin ilk imtihanlarıdır.

Mustafa görevinin ilk haftası da önüne ödenmesi gereken hakedişler bekler. Hakedişle ilgili yaptığı şantiye ziyaretinde şaşırıp kalır. Yapılan işler ile düzenlenen hakedişler arasında korkunç bir fark vardır. Yine de 'bilmeyen birine yaptırmışlar bu hakedişi' diye toz konduramaz kardeşlerine. Sonra esas rakamlarıyla düzelttiği hak edişleri, gereği yapılsın diye geri gönderir. Bunun karşılığında takdir beklediği üst düzey yönetici, "Hak ediş dosyasını değiştirmişsin bu ne hızlı giriş" diye gürlüyor. "seni bizdensin diye buraya aldık, senin bizimkilerin şirketine yaptığına bak. Biz buralarda kadrolaşmış bu toprağı İslamileştirmek için çalışırken

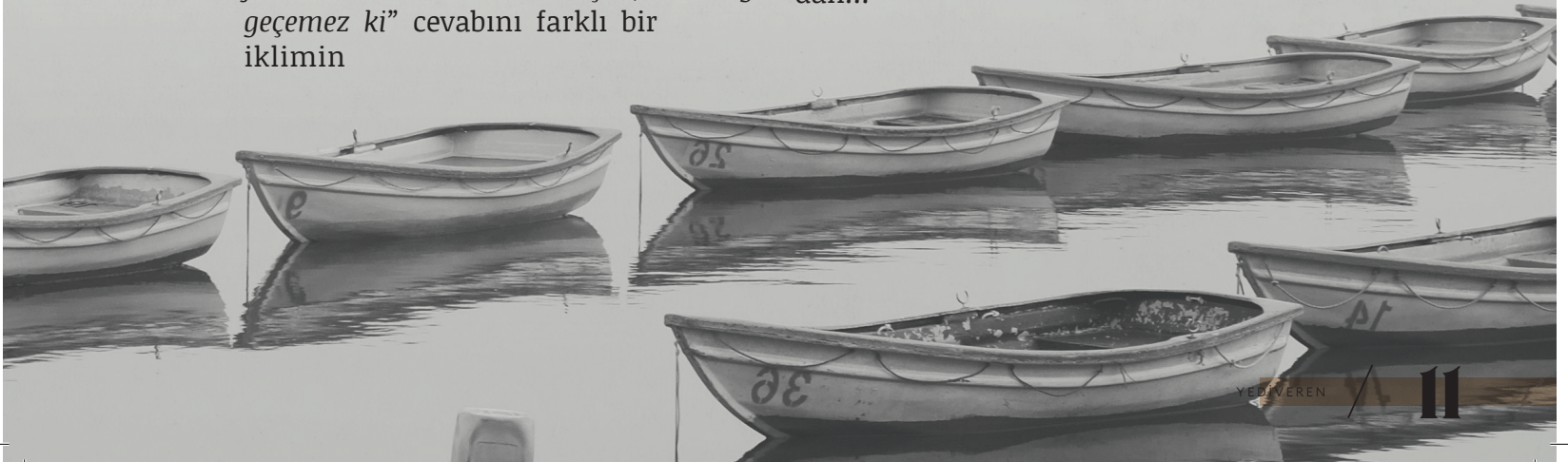
sen taş koyuyorsun. Komünistler birbirini tutarken senin dava arkadaşlarına yaptığına bak' Bu aba altından sopa göstererek şuurlandırma seansı bir saat sürer. Son söz ise; 'Dosyaların sayfaları sana eksik gönderilmiş, tekrar kontrol et ve raporunu ona göre düzelt' şeklindedir. İncelediği dosyanın altında 3 yıllık maaşı kadar kabarık zarfını fark edince irkilir. Zarfı alır, üstüne 'biz bu ırmaktan su içmeyeceğiz' diye yazar ve ilgili firma sahiplerine geri gönderir. Ama asıl imtihan onu evde beklemektedir. Hanımı, 'bugün gelen başörtülü hanımın kocası size iş yapıyormuş. Çocuğun notları iyi diye bu laptopu hediye etti' deyince başından aşağı kaynar sular dökülür. "işte bu bir avuç su bu olmalı" diye iç geçirmesini fark edemeyen hanımı bu cömert hediyeye sevinemeyen kocasını garipser...

Ahmet komiser gizli bir operasyonla ele geçirilen uyuşturucu dosyasını inceleyen, yakalanan ile rapor edilen arasında bir milyon hap eksik olduğunu fark edince çok çarpıcı bir rapor hazırlayıp amirlerine sunar. Lakin ertesi sabah, çok gizli sivil bir yetkili(!) ona dosyaya itirazının haksızlığını anlatmak için ziyaret gelir ve 'Bu haplar düşmanımızın gençlerine gitti. Para ise bölücülerle mücadelede kullanılacak ki ülke kan gölüne dönmessin' diye uyarır. Yetkisi kendinden menkul bu sivil yetkili onun yüzüne uzun uzun bakıp Ahmet'in bu ırmaktan su içmeyeceğini anlayınca "evine git bir daha düşün "diye tembihler. Düşünceli ve yılgın olarak vardığı yuvasında hanımı onu sevinçle karşılar. Elindeki uçak biletlerini havada sallayarak "Rüyalarımız gerçek oldu bey. Bak ikimizi de kırk günlük hacca gönderiyorlar; tövbe etmek ve arınmak için iyi bir fırsat' der. Ahmet'in "Bu uçak, o ırmağı geçemez ki" cevabını farklı bir iklimin

heyecanına kapılmış hanımı duyar ama anlayamaz.

Muhammed ise daha ilk görevinde, abonesi olduğu, yıllardır İslami ekler veren bir gazetenin ve o gazetenin bağlı olduğu holdingin büyük bir yolsuzluğunu ortaya çıkarır. Bunun üzerine ona da yukarılardan 'Gazete bir milyon satınca ülke kurtulacak, uyan artık' diye ikaz edilerek medyanın bizden olmasının faydaları hatırlatılır. O gün giydiği takım elbisesinin ceketini kuru temizlemeye vereceği için ceplerini boşaltan hanımı bir tek taş yüzük bulur. 'ilk maaşından bana tek taş yüzük almış' diye havalara uçar. Bunu öğrenen Muhammed ise hüznülenmiş "bu yüzüğün taşı nerede çıkıyor biliyor musun" diye sorunca, "derin sulardan herhalde" diyen hanımın cevabına itiraz ederek der ki; "Hayır, yasak ırmağın yatağından"

Yine bir akşamdır. Balat'ın arka sokaklarındaki yoksulluk ve örselenmişlik, ırmaktan kana kana su içen bahadırların ihanet abideleri gibidir. Denizden gelen bıçkın bir rüzgârın kesip attığı hayatlar, yarınsızlık ve adaletsizlik girdabında derbederdir. Cemil Efendi, dergâhın eşsiz dinginliğine sığınan bu üçlünün, birbirinden habersiz eş zamanlı gelişlerini derin bir sükûnet ile karşılar. Şeyhin huzuruna çıkardığı üçlüyü. "Seydam' der, 'bu üç kardeş çok susamışlar ama yine de ırmaktan su içmemişler" Poskiranlı odasından bir zenzem sürahisi ile döner. Bu onun son nefesinde dudağına sürsünler diye kefeni ile birlikte sakladığı zenzemdir. Yüzünü dolunay gibi parlatan bir tebessüm eşliğinde zenzemi onlara tek tek ikram eder. Üçlü kana kana içerler; Hacer'e sunulmuş o berrak ve tertemiz sudan...

SABIR

SIKINTININ ANAHTARIDIR

İslami çevrelerce belki de hakkında en çok yazı yazılan ya da söz söylenen konuların başında gelir; nefis ve yaptıkları. Benim söylemeyi düşündüğüm şeyler şimdiye kadar söylenen şeylerin dışında değil. Yani sıradışı şeyler söylemeye niyetim yok; fakat her zaman yaptığım gibi bir pencere açmaya çalışacağım. Sanatçıların yaptıkları da böyledir. Aynı şeylere farklı pencere sunarlar ve bu sanat olur.

Kuran 'da nefis ile ilgili sıkça duyduğumuz birkaç ifade var; "nefse uymak", "sakın nefesine uyma", "nefis şüphesiz kötülüğü emreder".

Dikkat çekmek istediğim ilk nokta nefsin sanki ayrı bir kişilikmiş gibi zikredildiğidir. Birisi size "şuna uyma!" dediğinde neticede kötülüğe çağıran bir varlıktan veya bir çekimden sakınmayı telkin etmiş olur. Yani kendisine ya uyduğumuz ya da uymaktan yüz çevirdiğimiz bir şey. Adeta kötü bir arkadaş. Platon'un yaptığı at arabası analojisi (benzetmesi) bu konuyu anlamamızda bize yardımcı olabilir. O der ki bir at arabası düşünelim. Bu arabayı iki at çekiyor. Birisinin rengi siyah ötekisinin rengi de be-

yaz. Siyah at kötü duygularımızı (nefsi duygular) beyaz at ise iyilik duygularımızı temsil etsin. Bir de bu arabayı kullanan bir sürücü var. Sürücüyü ise bilincimiz ya da aklımız olarak kabul edelim. Siyah at bizi bir yere çekmek ister; kötü yerlere. Beyaz at da bizi bir yerlere çekmek ister; iyi yerlere. Eğer aklımız ne yaptığını bilen bir sürücü ise diyor Platon, bu iki atı öyle bir dizginler ki ikisini de istediği yere götürür. Evet bir aklımız var. Bir de bizleri bir yerlere sürükleyen duygularımız ve nefsimiz. "Hala akletmez misiniz!" bu yuruyor Rabbimiz birçok ayette.

Aklını kullanmayan insanları sürekli götüren atlar var. İstesek de istemesek de kapılırız ya da kendimizi kaptırırız. Eğer Kuran'dan ve Peygamber as'ın sünnetinden gerekli nasihatleri almaz ve bilgiyle hareket etmezsek, siyah atın üstün gelip bizleri bataklığa sürüklemesi çok kolay olacak.

Nefis için "kötü bir arkadaş" benzetmesini yapmıştım. Bu öyle bir arkadaş ki ölünceye kadar onunla yaşamak zorundayız. Söküp atamayız, yok edemeyiz hatta iyi bir arkadaş haline de getiremeyiz. Peki, ne yapabiliriz? Sadece ona uymamak

iradesini gösterebiliriz. O da gösterebilirsek. Neden “iyi bir arkadaş” yapamayız dedim? Birkaç ayet ile açıklayamaya çalışayım. Yusuf as’ın kıssasında (ki Kuran’da Allah cc “onda bilenler için çokça hikmet vardır” buyurmaktadır) Hz. Yusuf zindandan çıkarılınca Mısır kralının huzuruna çıkarılır ve ona sorulur; “Neden hapse atılmıştın?” Yusuf as olanları anlattıktan sonra şöyle bir şey söyler “ben asla nefsimi temize çıkarmaya çalışmıyorum. Şüphesiz nefsim bana daima kötülüğü emreder (Yusuf/53)”. Bu ayetten çıkaracağımız kesin bilgi şudur; nefis asla temizlenmez ve o sürekli kötülüğe çağırmaya devam eder. Bir peygamber olarak Yusuf as “benim içimde daima kötülük üreten bir şey var” diyerek gerçeği ifşa ediyor. Yine aynı surede Züleyha kötü niyetlerini icra etmeye başladığında Yusuf as’ın da içinde bir an için bir meyil oluştuğunu öğreniyoruz. Yusuf as Allah cc ye olan bağlılığı ile o durumdan kurtulmuştu. “Benim içim temiz” ifadelerini kullanan insanlar bu sözleriyle sadece şeytana uyduklarını ve Kuran’dan nasiplenemediklerini gösteriyorlar. Kimsenin içi temiz değil. Bizi temizleyecek olan Allah’ın rahmetinden başkası olmayacak.

Hz. Yusuf’un kıssasından devam edip nefis ile ilgili son bahsimi yapayım. Kardeşleri Yusuf as’ı kuyuya atıp babaları Yakup’un yanına geldiklerinde yaptıklarını anlattılar. Yusuf’u kurt kaptı dediler. Yakup as’ın onlara verdiği cevaba bakalım; “Hayır! İşin doğrusu nefisleriniz sizi kötü bir işe sürüklemiş (Yusuf/18)”. Bu cevap basiret sahibi olan bir insandan başkasından çıkmaz. Dikkat edin! Yapan nefsiniz diyor. Siz de ona uydunuz. Yani insanı harcamamak. Yapana değil yaptırana bakmak. Çünkü kötülük nefisten kaynaklanıyor. İnsan zayıflık ve düşüklük göstererek ya ona uyuyor ya da üstünlük gösterip ona prim vermiyor. İnsanların çoğusu ise ne yazık ki hep yapana bakıyor. Herkes birbirini suçluyor. Yakup as’ın yerinde

olan kaç kişi böyle bir cevap verebilecek ve çocuklarının yüzüne bakmaya devam edecek, hatta evlatlıktan reddetmeyecek. Aramızda oluşan bütün sorunlara Allah cc’nin nasihatlerini dikkate alarak yaklaşırsak şeytan üstün gelemaz, nefsimiz de bizi kendisine uyduramaz. Yusuf as’ın kıssası mutlu son ile bitiyor. Onu kuyuya atan kardeşleri de kendi yaptıklarının farkına varıyor. “Anne babasını makamına çıkardı. Hepsi onun huzurunda yere kapandılar; Yûsuf dedi ki: “Babacığım! İşte daha önce gördüğüm rüyanın mânası buymuş; rabbim onu gerçekleştirdi. Doğrusu rabbim bana lütuflarda bulundu: Beni zindandan çıkardı, sizi çölden (çıkartıp buraya) getirdi, üstelik şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra! Şüphesiz rabbim dilediğine çok lütufkârdır. Kuşkusuz O çok iyi bilendir, hikmet sahibidir.” (Yusuf/100)

ESENYURT KIZILAY ŞUBE BAŞKANI AYTEKİN ÇOLAK İLE RÖPORTAJ

Türk Kızılay'ını bize kısaca anlatır mısınız?

Türk Kızılay'ını milletimiz, ecdadımız 1868 yılında savaşlarda yaralanan askerlerin tedavisi amacıyla kurmuştur. Bir yardım kuruluşudur. Askerlerin acılarını en aza indirmeyi amaçlamıştır. Ama asıl Türk Kızılay'ı insanlık tarihinde var olan iyiler ile kötülerin mücadelesinde iyileri temsil eden taraftır. İnsanlığın faydasına olan her iyi eylemi yapmayı amaçlar. Türk Kızılay'ı sadece kan organizasyonu yapan ya da depremlerde çadır dağıtan bir kuruluş değildir. Özellikle 15 Temmuz'dan sonra toplumun güçlenmesini ve bir güven ortamıyla beraber güçlü bir millet yapısı oluşturmayı amaçlamaktadır. Kendi milletimizin bağışlarıyla faaliyetlerini yürüten ve bakanlar kurulu kararıyla kurulmuş bir kurumdur. Bu kuruluşun amacı iyilik üretmek ve iyiliği yaymaktır.

Türk Kızılay'ı sadece tarihimizden gelen Türk kültür ve gelenekleriyle mi bu çalışmaları yapıyor yoksa bunun yanı sıra İslami değerleri de göz önünde bulunduruyor mu?

Türk Kızılay'ındaki yönetim anlayışımız milletin manevi duygularını da şiar edinmiştir. Milletimizin zekatı, fitresi, kurbanı, yani

inancımızdan kaynaklı yaptığı yardımlar Türk Kızılay'ının en büyük destekçisidir. Tabii ki yardımsever vatandaşlarımızın mülk, gayrimenkul gibi farklı şekillerde yaptığı yardımlar da oluyor. Türk Kızılay'ının logosundaki hilal inancımızın sembolüdür. Kızılay da zaten İslam inancının yardım faaliyetlerine dönüşmüş hali olarak Allah (c.c)'ın rahmet ve merhametinin insanlık üzerindeki bir tecellisidir. Hilal de İslam'ın temsilcisidir. Zaman zaman belki farklı şekillerde Hilal-i Ahmer'e, Kızılay'a uymayan gelir faaliyetleri de olmuştur ama bu durumlar Kızılay'ın ruhuna aykırıdır. Milletimizin inanç değerlerine saygılı, onların kurban ve zekat bağışlarının inançlarının hassasiyetlerine uygun şekilde, gönül rahatlığıyla ihtiyaç sahiplerine ulaşması için çalışan bir kurumdur.

Türk Kızılay'ının logosundaki hilalin dinimizi temsil ettiğini söylediniz. Bu açıdan baktığımız zaman Türk Kızılay'ı din, dil, ırk vb. ayrımları gözetmeksizin dünyanın dört bir yanındaki mazlumlara el uzatıyor diyebilir miyiz?

Zaten inancımızın emrettiği üzere mazlumun dini, dili, ırkı vesairesi olmaz. Mazluma dinin, siyasi görüşün, ırkın nedir diye de sorulmaz. Mazlum mazlumdur. Mazluma yardım edersin. Allah (c.c) emrettiği üzere biz mazlumun mağdurluğunu gidereceğiz. Din,

dil, ırk, siyasi görüş bunlar başka meseleler. Biz bunlara bakmaksızın yardımlarımızı yaparız. Bir insan acı çekiyorsa bir ızdırabı varsa bunu dindirmek için gayret gösteririz. Ayrıca dinimizde zekâtın verebileceği kişiler arasında gönlü İslam'a ısındırılacak olanlar da yer alır. Belki de Kızılay'ın şefkatle yaptığı yardım o kişinin İslam'a sempati duymasını sağlar. Türk Kızılay'ı sadece Müslüman ülkelere ve Müslümanlara mı yardıma gidiyor diyecek olursanız, hayır. Örneğin, Amerika'da sel felaketi oluyor, Almanya'da sel felaketi oluyor, oraya da ilk koşanlardan biri biz oluyoruz. Gayrisafi hasılaya göre dünyada en çok yardım yapan ülke Türkiye, yani bizim milleti-miz. Milletimizin merhamet ruhunun ne kadar yüksek olduğunu görüyoruz.

 Türk Kızılay'ının sitesinde vizyonu kısmında herkes için esenlik ve güvenli hayat ibaresi bulunmaktadır. Burada tam olarak ne anlatılmak istenmektedir?

Türk Kızılay'ının tek görevi erzak yardımı yapmak değildir. Yapılan tespitlere göre ihtiyaç sahibi kişiye işi yoksa iş bulmak, bir beceri kazandırmak, sağlık problemi varsa bu konuyu çözüme kavuşturup çalışabilir hale gelmesini sağlamak ya da güvenlik problemi varsa güvenli olabileceği yere nakletmek de hatta savaş sebebiyle parçalanmış aileleri bir araya getirmek de Kızılay'ın üstlendiği görevlerdendir. Güvenli hayat dediğimiz asıl nokta ailedir. Ailenin korunması, refahı, mutluluğu ve güvenliğini sağlama konularında da en asgari şekilde de olsa bağışçılarımız sayesinde ailelere yardımcı oluyoruz. Bağış sadece maddi alanda değil psikoloji gibi farklı alanlarda da olabiliyor. Suriye'de Mehmetçiğin oluşturduğu güvenli bölgelerdeki insanlara da destek sağlıyoruz. Bizim için en önemli konu eğitim. Eğitim alan çocuklarımıza nasıl destek sağlarız bunu düşünüyoruz. Gerek burs konusunda gerekse bir becerisi varsa becerisini geliştirmesini sağlamak gibi konularda çocuk ve gençlere destek olmaya çalışıyoruz. Sağlık sorunlarını çözmek için hastaneler kurmak, iletişim problemi olanlar için dil kursları açmak gibi desteklerde bulunuyoruz. Kızılay milletimizin, medeniyetimizin merhametinin tecelli ettiği bir kurumdur. Diğer kuruluşlarda

da dikkat ederseniz hilal vardır. Çünkü hilal dinimizi yansıtmaktadır. Bu yüzden yaptığımız işleri Allah'ın hoşnut olacağı şekilde yapıyoruz. Bazen bakıyorsunuz insanlar yardım yapıyor, affınıza sığınarak ifade ediyorum, sanki insana değil de herhangi başka bir canlıya veriyormuş gibi davranıyor. Bu kabul edilemez. Yardım öncelikle insanların onurunu kırmadan yapılmalıdır. Biz bir yardım yaparken sanki borcumuzu öder gibi hareket ediyoruz. Çünkü birinin zekatını veriyorsam, ben aracıyım, naif bir şekilde bunu yapmam, o kişiyi incitmemem gerekiyor. İnsanların teşvik edilmesi amacıyla bazen yardımın aşıkâr yapılması da tavsiye edilmiştir ama asla insanları incitmemek önceliğimizdir. Zekât veya yardım fakirlere Allah (c.c) tarafından hak olarak verilmiştir, bu bir lütuf değildir. Zekât verirken ve bağış yaparken lütfetmiyoruz. En büyük bağışçılarımızdan birisi olan Türkiye'nin en çok tanınan giyim firmalarından bir tanesinin sahibi olan kardeşlerim de ürettikleri ürünlerinin zekâtı vermektedir. Biz de aracı olarak yapılan yardımları sahiplerine ulaştırmaya çalışıyoruz.

 Diğer yardım kuruluşlarıyla ortaklaşa projeleriniz, çalışmalarınız oluyor mu?

Elbette. İnancımıza göre kurulmuş kuruluşlarla beraber çalışmalar da yürütmekteyiz. Belirttiğim gibi yardımın dini, dili, ırkı olmaz demiştik. Bu doğrultuda dünyada Kızılhaç-Kızılay birlikteliği de bulunmaktadır ki yardım konusunda dünyanın en büyük organizasyonudur. Bu sene kongre olacaktı, ertelenmesi başkanımız orada da başkanlığa aday olacaktı ama maalesef kongre olmadı ama kendisi yardımcılık görevine devam ediyor. Bunun dışında da milletimizin kurmuş olduğu yardım kuruluşlarıyla da birlikte çalışıyoruz.

 Halk arasında Kızılay kan satıyor gibi söylentiler var. Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Türk Kızılay'ı kan satıyor mu?

Türkiye'de bir sıkıntı var. Çok önemli medeniyet değerlerimizi gündelik siyasete ve politikaya alet ediyoruz. Bu çok yanlış. Kan meselesi devletimiz tarafından Kızılaya verilmiş

bir görevdir. Kan asla satılmaz. Ben de kan bağışçısıyım. 35 kez kan bağışında bulundum. Özel hastaneye gidildiğinde tedavi ile ilgili bir fatura çıkarılıyor ve oraya kan bedeli yazıyor. Bu yanlıştır. Bunu yazamazlar. Kızılay hastanelerin kan talebini karşılar. Ancak bunun sonucunda hastanelerden bir ücret talep etmez. Yani Kızılay asla vatandaştan da kan ihtiyacını karşıladığı hastaneden de bir ücret talep etmez. Sağlık Bakanlığı ile yapılmış protokol gereği sadece kan toplarken yapılan masrafın bedeli vardır. Bu bedeli de bakanlık karşılamaktadır. Bunun dışında kan zaten insanın bir parçasıdır. Satılamaz. Kanunlarımızda da suçtur.

Ama maalesef spekülasyonlar yapılıyor. Örneğin sabah Ülker fabrikasından bağış olarak gelen bisküvileri okullarda dağıtmaya gittik. Son kullanma tarihinin bitimine 5-6 ay var ama orada bir vatandaş tarihi geçmiştir yoksa dağıtmazsınız diye söylüyor. Yani bu durumlar çok sık karşılaştığımız problemler arasında bulunmaktadır. Biz her zaman dediğimiz gibi bir kan üç can demektir. Bu doğrultuda en iyi şekilde temin ettiğimiz kanı ihtiyaç sahiplerine ulaştırmak istiyoruz.

Bu yanlış anlaşılımların sebebi kurum olarak reklamınızı iyi yapamamanız olabilir mi?

Yani, olabilir. Büyük kurumların kendini daha iyi tanıtmaları gerekiyor. Bu konuda da yeni çalışmalar yürütüyoruz. FETÖ terör örgütü gibi yapılar yüzünden halkın bizlere olan güveni törpülenmeye çalışılıyor. Dediğim gibi bizi de bu gündelik politik olaylarda kullanmaya çalışıyorlar. Bize müracaat eden kişilerin etnik kökenine veya ideolojik fikirlerine bakmaksızın yardım ediyoruz. Bu konularda spekülasyonlar her daim olmuştur. Toplumlarda her zaman iyiler ve kötüler olmuştur. Kötüler her zaman olacak. Yaratılış gayemiz açısından bu normal bir durum. Allah (c.c) bizi imtihan etmek için yaratıyor. Kötüler kendi görevlerini yapacak. Biz iyiler olarak hiç umursamadan elimizden geldiği kadarıyla bağışçılarımızın güveni ve destekleriyle yardımlarımızı yapmaya devam edeceğiz.

Son olarak dergimizin okurlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İyilik bizim inancımızın gereğidir. Dünyaya geliş sebebimizin iyilik olduğunu Mülk suresi 2. ayette "... biz hayatı ve ölümü hanginiz daha fazla iyilik yapacaksınız sınamak için yarattık..." diye Rabbimiz buyuruyor. Bu yüzden iyiliği küçük görmemek gerekiyor. En ufak da olsa iyilik yapılmalı, en küçük de olsa kötülüklerden kaçınmalı. İyilik yapa yapa insan bir bakar ki iyi bir insan olmuş. Ben iyi bir insan olayım diye söylemekle ya da benim kalbim temiz diye söylemekle bu iş olmuyor. İyiliği ıskalamadan, iyilik yapmaktan asla imtina etmeden ya da çekinmeden yapmalısınız. İyilik bizim medeniyet değerimiz ama bunu itibarsızlaştırıyorlar. Adam soruyor sen buradan ne kadar kazanıyorsun? Halbuki biz burada gönüllü çalışıyoruz. Hatta elimizden geldiğince kendi cebimizden de vermeye çalışıyoruz. Biz burada ücretsiz mi çalışıyoruz diye soracak olursanız, hayır, çünkü biz en büyük bedele, Allah'ın bize vadettiği o sonsuz mükafata talibiz. Onun için bu iyilik yapan insanlar akılsız ya da lüzumsuz kişiler değil, asıl akıllı olanlar onlardır. Çünkü bedelin en büyüğüne taliplerdir.

Kızılay'ımıza kan verme konusunda bu pandemi sürecinde halkımızda çekingenlik oluştu. Aslında kan vermek sıhhtir. Eskiden, kan alma işlemi ortaya çıkmadan önce hacamat yapıldı. Hatta Hz. Muhammed (S.A.V)'de hacamat yaptırmıştır ve şifa olarak buyurmuştur. O yüzden günümüzde de devam etmektedir. Neden? Sıhhtir çünkü. Kan verdiğimiz zaman kaybedilen kanı, vücut yeni, taze kan hücreleri oluşturarak telafi etmek için çaba sarf eder. Bu durum da vücudun yenilenmesini sağlar. Her erkek üç ayda bir, her kadın dört ayda bir kan verebilir. Son olarak İMH Esenyurt eski adıyla Yediveren Derneğini de siz kardeşlerimizin yaptığı örnek çalışmalarından dolayı canı gönülden tebrik ediyorum. Kardeş kuruluşlar olarak dayanışma içerisinde, Allah (c.c)'ın en çok sevdiği İslam kardeşliğini ve dayanışmasını göstermeye çalışmaktayız. Siz gençlerimizin de bu yolda hiç çekinmeden gayret göstermelerini rica ediyorum.

Posta Kutusundan Satırlar

Merhaba sevgili okur;

Öncelikle nasılsın diye sormak istiyorum. Fakat bu içi boş bir nasıldan ibaret değil yalnızca. Gerçekten iyi misin bunu bilmek istiyorum. Yoksa dilinin alışageldiği iyiyim kelimesinden mi olacak cevabın. İyiyim derken içinde bir yerlerin sızlıyor da olabilir. Yahut iyi olmaya çalışırken iyiyim diye söyleyip belki iyi olursun diye mi düşünüyorsun? Bunları bilmiyorum sevgili okur. Fakat her ne olursa olsun iyi olmak istediğini biliyorum. İyi olmak için, iyi şeyler yapmak için bu satırları okuduğunu biliyorum. Okumak; iyi olmaya çalışmaktır da aynı zamanda. Tekrardan nasılsın diye sorayım o vakit. Elhamdülillah iyiyim dediğini duyar gibiyim. Bilmiyorum belki kırılmışsındır, üzüldüğün şeyler, istemediğin şeyler olmuş, istediğin şeyler de olmamış, gönlün kırılmış, mücadele etmeye takatin bile kalmamış olabilir şu cihanda. Gözlerinden damla damla yaşlar süzüldüğü vakitler de olmuştur. Olur bunlar sevgili okur. Bu âlem böyledir çünkü.

Buranın imtihan yurdu olduğunu bildiğindendir elhamdülillah deyişin. Kalış değil geçiş yurdudur bu âlem bilirsin. O yüzden sabret sevgili okur. Derdin; sabrına hayran kalsın. Düştüğün yerden kalk ayağa. Ve dimdik daha sağlam adımlarla yürü

bundan sonra. Emin olarak at adımlarını. Hayatındaki anlamı bulmaya çalış sevgili okur. Bu yürüdüğün yolu çok daha iyi anlamlandırırsın o vakit. Nerelerden geçtiğini, ne badireler atlattığını, nereye gittiğini anlamaya, bu yolculuğun neresinde olduğunu kavramaya çalışırsın. Şu küçücük kalbine neleri sığdırdığını görürsün, kendini tanımaya çalışırsın sevgili okur. Ne hasretler ne yenilgiler barınır kalbinde. Hayat tozpembe değildir sevgili okur, her şey çok güzel olacak da diyemem şu imtihan diyarında. Ama umut etmek değil midir zaten insanı diri tutan. Rahmetli Sezai Karakoç'u bilirsin. Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır der üstad.

Kemal Sayar da ekler: "Umutsuz olmaz. "Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır," diyemeyenler Kaf dağına eremezler. Dağın ardındaki Simurg'u görmek için ümitvar olmak gerek." der. Asla umutsuz olma sevgili okur.

Umutsuzluk bize yakışmaz. Umutlarımız, hayallerimiz, dualarımız olmalı her daim.

İnsan garip bir âlem ve ömür boyu kendini anlamlandırmaya çalışan bir varlıktır. Olan ile olmayan ile kendini bir duruma alıştırmaya çalışan zor da olsa mecburen alışan sonra oradan filizlenmeye çalışan bir çiçek gibidir insan. Kaldırım taşları

arasından zarifçe bir duruş ile dimdik ayakta kalmaya çalışan papatyaları görmüşsündür. Bizler de bu dünyada kaldırım taşları arasında kalmış papatyalarız sevgili okur. Bazen üzerimize basıp geçenler olur, koparanlar olur kokumuzu duymak için, seviyor sevmiyor diyerek bizi yok edenler olur. Ama yeniden, yeniden açarız bahar gelince. İşte umudu sana bir papatya bile anımsatabilir.

Kimseye bir şey anlatmak da istemiyor olabilirsin sevgili okur. İçinde kopan fırtınaları avazın çıktığı kadar bağırarak, anlatmak isterken bile sakince duvarı izlerken buluyor da olabilirsin kendini. Ama ağlayabilmek ne büyük nimettir değil mi. Böyle anlarda o koşar yardımına. Hıçkırma hıçkırma gözyaşların seller gibi aka aka ağlamak. Ya aksi olsaydı her zaman. Kaskatı kesilmez miydi kalbin yahut kalbin paramparça iken bir buz külesiymiş gibi duran gözyaşın. Ardından gelecek olan gülümsemenin habercisidir ağlamak. O yüzden ağlamaktan korkma sevgili okur, tutma gözyaşlarını, bastırma duygularını. Duygularına izin ver. Bir kalbin olduğunu hatırlatır ağlamak sana. Ama ağlayarak şikâyet etmeyeceğiz sevgili okur, bir hikâye inşa etmeye çalışacağız. O yüzden ayağa kalkmayı unutma sonra, sil göz yaşlarını.

Ahmed Arif'in şiirinden bir kesiti de söylemek isterim sana.

“Öyle yıkma kendini, öyle mahzun, öyle garip...”

Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada
Yürü üstüne üstüne
Tükür yüzüne celladın fırsatçının,
fesatçının, hayının,
dayan kitap ile
dayan iş ile
tırnak ile diş ile
Umut ile sevda ile düş ile
Dayan, rüsva etme beni.”

Dayanacağız sevgili okur, bu da geçer ya hu deyip yürüyeceğiz gitme vaktimiz gelene dek. Ağlayacağız, atlatacağız bu olanı biteni ve sileceğiz göz yaşlarımızı, güleceğiz sonra, yürümeye devam edeceğiz.

Sana olan mektubumu Mustafa Kutlu'nun şu sözleri ile bitirmek istedim:

“Bir şey yap güzel olsun. Huzura vesile olsun, rikkate yol açsın, şevk versin, hakikate işaret etsin. Bir şey yap doğru olsun. İnsanları yalanın ve yanlışın bataklığına düşmekten korusun. Rüzgâra ve akıntıya kapılmasın; kırıl-sın lakin eğilip bükülmesin...”

Bir şey yap iyi olsun. Hizmetten, hürmetten, merhametten müteşekkil olsun.

Kalp-leri yumuşatsın; garibin, yolcunun, zayıfın derdinde derman olsun.”

Kendine iyi bak sevgili okur, Allah'a emanet olasın.

DAĞLAR KADAR

Yok olunan kültürler, sümbüller
Kaybedilen Zımanan ve düşler
Saadet reva görülmedi mi kardeşine yoldaşına
Salkımdaki üzümler dökülüyor kanına

Kaldıramam bunca fırtınaları
Soğuk geceleri kaldıramam
Mısralar yansıtamaz dağlı yürekleri
Anlatamaz boynu bükük çiçekleri

Mürekkep tükendi acı ise dağlar kadar
Derman kalmadı dert ise dağlar kadar
Umutlar ölü hevesler ise heba
Coğrafya kader midir yoksa?..

BİR GRİP YOLCU

Emre sinirli bir şekilde annesine bağırarak

- Anne ne olacak sanki, Mertlerin yanına gidersem kıyamet kopmayacak ya!

Annesi üzgün bir hâlde

- Yavrum bak senin için söylüyorum. Ama sen anlamak istemiyorsun. Bu hal ve hareketlerin beni çok endişelendiriyor. Acilen kendine gelmelisin!

-Off, tamam anne ya. Hadi ben çıktım.

Emre'nin durumu hiç iyiye gitmiyor ve eve sürekli geç geliyordu. Annesi Hatice Hanım ise bu duruma oldukça her anne yüreğinde olacağı gibi üzülüyordu.

Hatice hanım köyün eski imamı Abdullah Hoca'nın en büyük kızıydı. Eşi ise arkadaşlarının yanında inşaat işi için Almanya'ya gitmişti. Emre'nin babası Hasan Bey kendi çapında müte dey-yin, Allah'tan korkan bir kişiydi. Emre sürekli babasını göremiyordu küçük-lüğünden beri. Çünkü durumları kötü, maddi durumları yetersizdi. Hasan bey bundan ötürü çalışmak evine rızık getirmek peşindeydi.

Hatice Hanım ise eşi Hasan Bey'in yokluğunda biricik ve sevdiği evladı olan Emre'nin kötü yollara düşmesinden yılandan akrepten korktuğu gibi korkuyor, bu kaygısına dualarında hep yer veriyordu.

Hatice hanım artık dayanamayarak

eşi Hasan beyi aradı.

-Selamun aleyküm bey, nasılsın, napıyorsun, nasıl orada durumlar?

-Hatice'm ben çok iyiyim. Beni düşünme bile. Kasım ayında geliyorum inşallah. Sen nasılsın? Evladımız

Emre nasıl?

Hatice hanım durduramamıştı kendini, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Konuşamıyordu ağlamaktan. Hasan Bey ise

-Hatice'm ne oldu? Neyin var? Emre nasıl iyi mi konuş lütfen?

Sonunda Hatice Hanım başlamıştı anlatmaya:

- Bey, Emre eski hâlini aratır hale geldi. Kötü insanlarla gece gündüz beraber, okulundan kaçmaya da başladı.

-Hatice'm ne gelir ki elden? Bak ne düşünüyorum. Bu çocuğun okuyacağı yok. Bunu bizim Rıfkı'nın oğlunun git-tiği yere Mısır'daki medreseye göndere-lim. Ne dersin?

-Ay bilemedim ki şimdi!

Emre ne der bu duruma?

-Ben ikna ederim Hatice'm, sen gönlünü ferah tut.

Bu konuşmalardan sonra karı Koca selamlaşarak telefonu kapatmışlardı.

2. Bölüm

Hasan Bey, bu konuşmalardan son-

ra hayli etkilenmiş olacak ki beti benzi solmuş bir şekilde olduğu yerde donakalmıştı.

Hasan bey daha 40 yaşlarına yeni basmış ortanca esmer biriydi. Hasan bey yetim büyümüşü. Köye gelen eşkıyalar babasını acımadan öldürmüş ve kaybolup izlerini kaybettirmişlerdi. Yetim büyümenin ve evin en büyüğü olması hasebiyle tüm kardeşlerine o bakmıştı. Hayat şartları çoktandır belini bükmüşü.

Gurbet zordu Hasan Bey için biricik eşi ve evladından anne ve kardeşlerinden ayırdı yıllardır.

En çokta oğlunun durumunun kötüye inkılap etmesi onu çok düşündürüyor ve hüznlendiriyordu.

İş şartları da ağırdı üstelik, dayana-cak gücü kalmamıştı neredeyse. Tek çaresi evladı Emre idi.

3.Bölüm

Emre eninde sonunda ikna olmuştu. O da bu sıradan ve sıkıcı hayatından sıkılmış olacak ki anne ve babasına “Gitmek isterim, çünkü ben buralarda çok sıkıldım. Hiç rahat ve huzur vermiyor-sunuz diyordu.”

Biletini almıştı Emre. Gidiyordu artık uzaklara. Nereye gittiğinden bile haberi yoktu. Yeter ki gidiyim de belki kafam rahat olur diye düşünüyordu.

Annesi Hatice Hanım, evladını uçağa bindirmeden önce evladına sarılmış ve

öyle bir ağlamıştı ki bu hüzn Emre ye de sirayet etmişti.

“-Anne ağlama nolur? Bak beni de ağlatıcaksın.

-Sen ferah dolu bir hayat yaşa bana yeter oğlum. Baban senden çok umutlu. O'nun ve benim umudumu boşa çıkar-ma.

Emre sessiz kalmış bu söz karşısın-da bir şey diyememişti.

4.Bölüm

Mısır'a gelmişti artık...Kimseyi tanıyamamanın verdiği çekinme ve utanç duygusu ilk başlarda onu sessiz biri yapmıştı. Ama medresedeki insanların birbiri ile samimiyetini görmüş... önceki kardeşim dediği insanların samimiyetinden

Daha çok ve hoş olduğuna kanı olmuştu. Artık Arapça gramer kitaplarını anlayarak okuyor yeni gelen talebelere ders veriyordu.

Uzun bir zaman geçmiş ne anne ne de babasından bir haber alamamıştı.

Hocasından rica ederek memlekete gitmeyi istemişti.

Uçağa binerken kendi yazdığı şiiri okuyor ve anne ve babasının hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

GARİBAN

Bazı günler bitmez, etkiler geceleri
Dolayısıyla gecelerde bitmez..

**Gurbet zordu Hasan Bey için
biricik eşi ve evladından anne ve
kardeşlerinden ayırdı yıllardır.**

İnsana sadece sabır etmek düşer
Her istediği olmaz insanın
Kafası karışır her durumdan
Görür istemediği tüm muameleleri
Kâinat boşluk kabul etmezmiş
Demek o yüzden herkes bir yer kapar
kendine
Kapan kapana
Dışarıdan bir sevgi merhamet eli is-
ter gariban
Kim bilir o da ne zamana gelecek
Ama gelecek o kudret eli, bilir onu
gariban
Geldiğinde ise bütün sıkıntılar gide-
cek
Özler gariban, gurbet gecelerinde
Hasret kalır hatıralara
Onlar da yıkılmışsa eğer
Bekler gariban durmadan
Dua eder gariban
Vuslat ister gariban

Elinde çantası beyaz gömleği ba-
şında takkesiyle mahallesine girmiş-
ti. Küçük kardeşi Bünyamin ağabeyini
görmüş ve koşarak ağabeyinin üzerine
gelmişti. Sarılmış ve hasret gidermişti.
Her zaman ki gibi ağabey hani benim
çikolatam?" demişti tatlı kardeşi.

Emre de bunun farkında olacak ki
çıkarmış üç tane çikolatayı vermişti.
Yanaklarından öpmüştü kardeşinin.
Bünyamin bağırarak annesinin yanına
gitmişti.

-Anne abim gelmiş!

-Ne! Emre'm mi gelmiş?

Emre annesini görünce dayanama-
mış ve sarılıp ayaklarını öpmeye eğilir-
ken annesi estağfurullah kurban oldu-
ğum Yavrum.

Emre annesine ağlayarak bakmış ve
şu sözlerini söylemişti.

-Annem, Efendimiz (as) buyuruyor
ki "Cennet annelerinin ayakları altında-
dır." Senden uzakta kaldım. Uzaklarda
iken hasretin beni çok yaraladı. Bu ara-
da anne, babam nerede?

Küçük kardeşi Bünyamin "Ağabey
babamız bir ay önce vefat etti. Alman-
ya'da iş kazası geçirmiş"

Emre duyduklarına inanamamış
annesine

-İnna lillahi ve inne ileyhi raciun.

Anne neden bana söylemedin!

-Yavrum babanın vasiyetiydi. Bana
ne olursa olsun Emre'me söyleme! İl-
minden geri durmasın.

Emre o an bağıra bağıra demişti ki

-Babam Allah'a yemin olsun ki biri-
cik evladın Emre artık asıl sahibine la-
yık bir kul olmaya çalışıyor.

Artık Rabbinin kelamını anlayabili-
yor. Artık davetçi olmuş, insanları İslam'a
davet ediyor. Bundan sonra da
asla yılmayacak. Durmadan ilminde
amil olmaya çalışacak. Hikâyenin so-
nunda her şeyi özetleyecek olan şu sözü
bırakıyorum.

"Eğer ilim hasret çekmeden olsaydı,
biz evlatlarımıza hasret çektiirmezdik."

Abdölbaki el-Hüseyini (K.S)

SECCADEMİN ARKA YÜZÜ

Kim derdi ki alnımızdan dökülen her damla kuru kalacak.
Kalıyorsa yerde ahımız;
Neden fabrikaların önünde sıra sıra çocuklar var?
Her şey bir ağacın altında başladı ansızın.
Yaprak düştüğünde yere film o zaman kopmaya başladı.
Kızmaz - uslanmaz ilişkisi bu seyrettiğimiz.
Dargın gözlerimizden süzülen ok;
Kimin ellerini yırtacak nerden bilebilirim.
Sancı göğsümde bir karar almış.
Yeri yerinden oynatacak bir öfkenin tatbikatı bu.
Bu ses cumaya koşan ayak sesi değil
Ekmeğin ortadan kırılması kadar bereketli.
Annemi uykudan kim uyandıracak?
Mekkeliler neden bu kadar öfkeli?
Ah serin karanlığın mağarası,
Neden bu kadar sessizsin?
Bütün eylemlerim kırmızıya düşmemek üzere yeminli.
Selametin ve İsmail'in boynundayım.
Kimseler duymuyor artık Bosnalı kadınların çığlıklarını.
Kulaklarım yırtılıyor.
Fetih! Kutsal bir asker!
Feveran olacaksa ortalık,
Bedir'den beri öğretmenim ben.
Doya doya dağlanmayacak belli ki gönlüm,

Yine aydınlık yok bana bu seher.
Ashabın sözünde kaldı senin adın.
Garip birkaç adam, yabancılar ve beni beklemiyorlar.
Tarık neden yaktı gemileri?
Kimliğimi kaybettim fecirden beri.
Sindiriyor beni nefsim.
Geliyorlar ya işte, işte kül gözlerinde; tekrar aleve düşenler.
Kimi garip kimi yetimler
Yangının bağrından gelen bu ses.
Toprağın adı tekrar değişiyor
Ve adımların birer tarihe adım atıyor.
Neden bu kadar güzelsin, Annemin eli kesiliyor...
İkinci her zamankinden daha keskin.
Kubbenin altı eğri ben bakarken.
Minare seni sayıklıyor ve dinliyor seni herkes.
Kara gözlerinde boğulmak üzereyken.
Kurtarılmış bir balıktık.
Kesildik ve parçalandık.
Kabrin en derininden gelmişti sesin
Kılıç kınından çıkmış,
Halid (ra) neden kırıyor 9 kılıcı birden.
Bir bahçede değilim ki ben
göğsüm yarılsın orta yerinden.
Ya da gök bana çok uzak.
Bu sözler bize tuzak
Ne olur bakma bana öyle.
Kiblem yaşılanıyor
Yaşamak beni kısıtıyor her yerden

KİM BİLİR

Kaç kapıda ağladın,
Kaç kapıdan döndün,
Kaç çürük kapıya yaslandın, kim bilir..!
Kaç kere düştün,
Kaç kere yıkıldın,
Kaç kere sil bastan dedin, kim bilir..!
Kaç kere sevgi dilendin,
Kaç kere merhamet bekledin,
Kaç kere keşke dedin, kim bilir..!
Kaç kere ruhuna bir inşirah diledin,
Kaç kere daha selim bir akıl diledin,
Kaç kere yine yeni yeniden dedin, kim bilir..!
Kaç kere çıkmazlarda kaldın,
Kaç kere kıyamadıkların sana kıydı,
Kaç kere günah keçisi ilan edildin, kim bilir..!
Kaç kere kelamı bıraktın,
Kaç kere lisanı halini anlayan istedin,
Kaç kere dört maymunu oynadılar sana, kim bilir..!
Kaç kere sonbahar yaprağı gibi boşlukta savruldu,
Kaç kere yoğun bir kalabalıkta ıssız kala kaldın,
Kaç kere okunup buruşturulan bir gazete gibi hissettin, kim bilir..!
Kaç kere istemsizce döküldü sızılarının
Kaç kere yumru yumru düğümlendi boğazın
Kaç kere bıçare gördün kendini, kim bilir..!
Kaç kere yalın ayak bir bilinmeze koşasın geldi,
Kaç kere nefesin kesilene kadar bağırasın geldi,
Kaç kere arkana bakmadan gidesin geldi, kim bilir..!
Hepsini Allah bilir...
Hepimizi Allah bilir...
En iyi O bilir...
Bize en iyi O gelir...

Darülfünun (Osmanlıca: دار الفنون), Arapça dar (ev) ve fûnun (fenler) sözcüklerinden türetilmiş, “üniversite” anlamında kullanılan bir sözcüktür. Aynı zamanda 1900 yılında Avrupa üniversiteleri tarzında kurulan Darülfünun-ı Şahane veya İstanbul Darülfünununu ifade eder. Bu kurum 1933 reformuyla İstanbul Üniversitesi’ne dönüştürülmüştür.

İnâs Darülfünunu ise, Osmanlı Devleti’nde kadınların yükseköğrenim görebilmesi için 1914-1915 ders yılında İstanbul’da kurulmuş 3 yıllık bir yükseköğrenim (Mekteb-i Âli) kurumudur.

İnas Darülfünunu fikrinin çıkışı

Osmanlı Devleti’nin ilk yükseköğrenim kurumu olan Darülfünun, 1912 yılı-

na gelindiğinde Vezneciler’deki Zeynep Hanım Konağı’nda “İstanbul Darülfünunu” adıyla yalnız erkek öğrencilere hizmet vermekteydi. Kızlar için imparatorluğun çeşitli yerlerinde Avrupaî tarzda ilk, orta ve lise düzeyinde okullar açılmasına rağmen, orta öğrenimden sonra devam edebilecekleri bir üniversite henüz kurulmamıştı. II. Meşrutiyet’ten sonra örgütlenen kadınlar; eğitim hakkını temel sorunları olarak görüp; yükseköğrenim görmeyi; Darülfünun’a girmeyi talep etmeye başladılar. Ayrıca imparatorlukta sürekli sayısı artan ve kalitesi yükselen kız okulları için kadın öğretmen ihtiyacı artmıştı. Bu taleplere ve ihtiyaca cevap vermek üzere kadınlar için bir yükseköğrenim kurumu oluşturulması Balkan Savaşı’ndan sonra gündeme geldi.

İNÂS DARÜLFÜNUNU

İnas Darülfünunu'nun açılışı ve ilk mezunlar

Hanımlara Mahsus Desrler'in gördüğü ilgi ve artan kadın öğrenmen ihtiyacı sonucu, 12 Eylül 1914'te İnas Darülfünunu, Zeynep Hanım Konağı'nın sağ kolunda resmi olarak açıldı.

3 yıl süreli okul, "Edebiyat" ve "Fünun" şubelerinden oluşmaktaydı. Fünun şubesi altında "Riyaziyat" ve "Tabiiyyat" olmak üzere iki bölüm mevcuttu. 16-25 yaş arasındaki kadınların kaydolabildiği okula Darülmuallimat, İnas İdadisi veya Sultanisi'nden mezunu olanlar sınavsız; özel öğrenim görmüş kimseler ise sınavla kabul edilmekteydi. Eğitim, kayıt yaptırmaya hak kazanan 22 öğrenci ile 24 Ekim 1914'te başladı.

Okul talimatnamesine göre öğrencilerin Zeynep Hanım Konağı'nda kendilerine ayrılmış alandan çıkmamaları gerekmekteydi. Okul, 1916-1917 ders yılında Zeynep Hanım Konağı'ndan Çağaloğlu'ndaki müstakil bir binaya taşındı. Ali Nazima Bey, okula müdür olarak atandı.

Okul, ilk mezunlarını 1917'de verdi. Mezunların 5 yıl zorunlu hizmetleri vardı. Ülkenin İzmir, Adana, Bursa, Sivas, Edirne, Halep, Ankara gibi çeşitli yerlerindeki Darülmuallimatlara atandı.

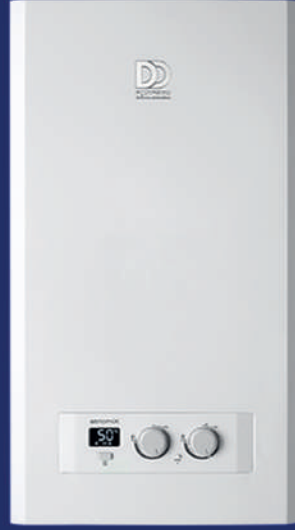
Zükür Darülfünunu ile birleşme Fikri ve Sonunda

1919'da İnas Darülfünunu'nun Zükür Darülfünunu (erkekler üniversitesi) ile birleşmesi gündeme geldi. Öğrenciler, kendilerine verilen tedrisatın erkek öğrencilere verilenden az olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Bundan dolayı Şükûfe Nihal başkanlığındaki bir öğrenci heyeti, Maarif Nazırı'nı ziyaret etmiş; erkeklerle birlikte öğrenim görme talebini dile getirmişti. İstekleri 1918-1919 öğrenim yılında kabul edildi. Mevcut son sınıf öğrencilerine eğer isterlerse erkeklerin aldığı derslerden sınava girme ve Darülfünun diploması alma imkanı sunuldu. Lakin bu karar çok sürmedi. başta şeyhülislam olmak üzere pek çok kimsenin tepkisini çekmişti. Bu tepki sonucu İnas Darülfünunu 1921 ders yılına kadar resmî olarak kapanmayıp varlığını sürdürdü. Bu konuda yoğun tartışmalar devam ederken kız öğrenciler, ayrı dershanelerde öğrenim görme usulünü protesto edip erkek dershanelerine devam ettiler; karma eğitim fiilen 1918-1919 döneminde başladı. 16 Eylül 1921'de Darülfünun Divanı, İnas Darülfünunu'nu resmen kapattı.

ISSN 2757-5535

9 772757 553009

İPEK MÜHENDİSLİK

Doğalgaz ve Isı Sistemleri

- ✓ Kombi
- ✓ Petek
- ✓ Doğalgaz Sobası
- ✓ Radyant
- ✓ Kat Kaloriferi
- ✓ Kolon Tesisatı
- ✓ Kombi Tamiri

**10 yıllık birikim ve tecrübeye
hizmetinizdeyiz.**

Ramazan İPEK

☎ 0532 173 80 60

✉ ipekmuhendislik1@gmail.com

📍 Yeşilkent Mah. 131. Sokak No:21 Avcılar – İSTANBUL

İGDAŞ YETKİ NO: 7000245